

Oponentský posudek na bakalářskou práci Lukáše Hladíka

MgA. Jan Karpíšek

Práce Lukáše Hladíka tu není pro okrasu. Lukáš Hladík je hledač, tedy Hledík, ale právě proto jsou mnohé jeho obrazy mimořádně krásné a po duši hladí. Lukáš odchází do jeskyně, podzemního prostoru, kde při spojení se stabilitou země dochází zároveň v důsledku přirozené smyslové deprivace k manifestaci sil ze mě, z já, temného nitra. Odchází sám, ze své vůle, jistým směrem, aby tam záhy nesměřoval nikam, aby ponechal svobodně bez vůle prostor samotný k interakci se systémem svého těla a mysli. Je v jeskyni s jasným záměrem, aby povolil ve své vůli a kontrole a záměr i výsledek přenechal nerostné přírodě, někdy i přírodní substanci, kterou nejprve vědomě změní své vědomí. Lukáš se nenechá příliš svazovat morálními či formálními pravidly a v této své anarchistické svobodomilnosti je velice ryzí. Díky absenci zbytečných limitů se tak může snáze zjevit pravda. Zde je ovšem možná riziko, aby se za touto předností neskryvala neschopnost přijmout jakákoli pravidla nebo omezení, jež mohou být naopak prospěšná. Na to by si bakalář Hladík měl dát pozor, protože by se jinak mohl ocitnout nebezpečně blízko osvětlení.

Lukáš si pohrává se zvládnutými formami ornamentů se suverénní lehkostí sobě vlastní. Nebojí se zcela se oddat procesu malby ze sebe. Improvizuje s nadšením. Nemá takřka žádný strach z výsledku, jeho úcta k artefaktu je spíše dravá přirozená hrdost na práci než úzkoprsá ustrašenost vypočítavce. Sleduje poctivě vlastní tvoření a upřednostňuje stav během něj před výsledkem. Neřeší nic – když se to nepovede, tak to nechá. Ve své bakalářské sérii nově používá přírodní pigmenty a přichází tak jako zralý tvůrce ještě blíže k formám přírody. Jeho struktury zejména na malých černých plstích – plátnech působí zakukleně až hermeticky a ani vnímavý divák nemusí uvidět hned vše: bezprostřední sepjetí s objektivní realitou a konkrétním časem stráveným v jeskyni, setkání s netopýrem - strážcem, mapování prostoru pomocí nevizuálních smyslů. Velká plachta, na které došlo ke kombinaci s klasickými barvami omezené škály a přímému navázání se na živly jako zjevenému plánu vyniká svojí spontaneitou, která z ní přímo číší, stejně jako náhody, které se jejímu autorovi při práci staly. Spíše než svému učiteli Martinovi se zde přibližuje jeho kamarádovi Otto Plachtovi. Důležité je, že zůstává v jednom kmeni. Na Plachtově poslední brněnské výstavě se prý dokonce někteří návštěvníci nad zmíněnou podobností pozastavovali natolik, že považovali vystavené malby za práce Lukáše Hladíka. Pozoruhodná je nezáměrná autenticita této příbuznosti.

Ve své bakalářce předvedl Hladík svou hlubinnou spirituální orientaci, mimořádnou lehkost projevu a jistou ruku. Hodnotím ji nejvyšším stupněm „A“ a navrhuji panu děkanovi, aby zvážil udělení Ceny děkana. Necht' jsou vzaty do úvahy odpovědi adepta na následující otázky (spíše než výtky). Lukáši prosím, abys každou jednovětně zodpověděl:

- Co vůbec děláš v jeskyni?
- Jaký to má cíl?
- Jaká je tvoje představa nejvyššího stavu?
- Kdo pozoruje toho, kdo vnímá ticho jeskyně, když jsi v ní sám?
- Čím by ses chtěl zabývat po škole?
- Co jsi maloval předtím, než se narodili tvoji rodiče?
- Najdeš něco co nezapomeneš?
- Vadí ti, když to zapomeneš?
- Kolik metrů je hluboká macecha?
- Čím by ses chtěl zabývat po smrti?

V Brně, 7.6.2007

MgA. Jan Karpíšek